

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

XII. De discordantibus, iracundis, & litigiosis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

ANNO
 CHRISTI
 909.

tutum est libro v. capite CCCXLIX. Volumus vt sacra-
 menta cito non fiant: sed vnusquisque iudex prius causam
 veraciter cognoscat, vt eum veritas latere non possit, ne
 facile ad sacramentum veniant. Item de periuriis cauend-
 dis, ex libro v. capite CCLXXVI. Præcipimus, vt periuria
 caueantur, nec admittantur testes ad sacramentum ante-
 quam discutiantur. Et infra: Si quis conuictus fuerit per-
 iurii, perdat manum, aut redimat. Itaque cum propter
 cauendum periurium necesse sit, si forte contigerit, ser-
 uare iusiurandum, illud tamen volumus omnibus esse no-
 tum, quoddam iuramentum nullo modo a Christianis ob-
 seruandum: videlicet quo malum aliquod incaute, vel
 etiam scienter, iurando promittitur. velut si quispiam
 adulteræ perpetuam cum ea permanendi fidem pollicea-
 tur, aut si quis, ne ad pacem redeat, vel vt aliquod flagi-
 tium committat, se sacramento constrinxerit. Tolerabi-
 lius est denique, non implere sacramentum, quam in illud
 quod male spondit permanere, vel quod decreuit per-
 ficere flagitium. Et ne forte quis dicat, aut periurium a no-
 bis suaderi, aut hoc nullum vel paruum esse putetur, quid
 de talibus Ilerdense statuatur Concilium capite VII. com-
 memoretur: Qui sacramento se obligauerit, vt litigans
 cum quolibet ad pacem nullo modo redeat, pro periurio
 vno anno a communione corporis & sanguinis Domini
 segregetur, reatum suum elemosynis & fletibus, & quan-
 tis potuerit ieiuniis absoluat. Ad caritatem vero, quæ ope-
 rit multitudinem peccatorum, celeriter venire festinet.

Lib. 5. c. 197.

Conc. Iler-
 dens. Can.
 7.

XII.

Quia vero de discordantibus, iracundis, & litigiosis ser-
 mo nobis est, hæc quoque vitia quantum sint animæ no-
 ciua, quantumque omnibus Christianis cauenda, paucis
 demonstrare verbis necessarium duximus. Dominus in
 euangelio ait: *Væ mundo a scandalis. necesse est enim, vt ve-*
niant scandala: verumtamen væ homini, per quem scandalum
venit. Cum enim necesse sit, vt beatus dicit Hieronymus,
 in isto mundo fieri scandala, & vnusquisque suo vitio scan-
 dalis pateat: væ tamen ei homini, qui quod necesse est vt
 in mundo fiat, vitio suo facit vt per se fiat. Hinc Salomon:
Homo peruersus suscitât lites, & verbosus separat principes.
 Item: *Semper iurgia quærit malus: angelus autem crudelis mit-*

Math. 18.

Prov. 16.

Prov. 17.

D d d d iij

tetur contra eum. Angelus crudelis immundus est spiritus, qui a Domino contra peccantes & iurgia quærentes mittitur, vt eos vel in præfenti affligat, vel etiam post mortem ad interitum rapiat. Item Salomon: *Vir iracundus prouocat rixas: qui autem patiens est, mitigat suscitatas.* Item: *Qui meditatur discordias, diligit rixas.* Cum talibus certe Deus non est: quoniam attestante Paulo apostolo: *Non est Deus dissensionis, sed pacis.* In pace autem vocauit nos Deus. Hinc suauis doctor ecclesiæ Gregorius: Deus in vnitæte est, & illi eius merentur gratiam habere, qui se ab inuicem per sectarum scandala non diuidunt. Et Dominus in euangelio: *Si offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid aduersum te, relinque ibi munus tuum ante altare, & vade, prius reconciliare fratri tuo.* Vnde supradictus doctor ostendens quam grauis sit culpa discordiæ, dicit: Munus a Deo non accipitur, nisi ante discordia ab animo pellatur. De iracundis quoque Dominus dicit: *Omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio.* Hinc Iacobus: *Ira viri iustitiam Dei non operatur.* & Paulus apostolus nos admonet dicens: *Sol non occidat super iracundiam vestram.* & Salomon: *Ne velox sis ad irascendum, quia ira in sinu stulti requiescit.* item: *Spiritum ad irascendum facilem quis poterit sustinere?* itemque: *Ira non habet misericordiam, nec erumpens furor: & impetum concitati ferre quis poterit?* Ergo cohibenda est iracundia, pellenda discordia, refrenanda est rixa, vt non solum nostro vitio non prouocemus quemquam, sed vt prouocati & grauiter læsi, iuxta Pauli vocem, simus cum patientia supportantes inuicem, & donantes nobismetipsis, si quis aduersus aliquem habet querelam. Sicut Deus in Christo donauit nobis, ita & nos dimittamus inuicem quod debetur nobis, vt dimittatur quod debetur a nobis. Tale quippe pactum cum Deo facimus in oratione dicendo: *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Vnde summopere cauendum est omnibus nobis. Qui enim non dimittit ei qui sibi facit iniuriam, hoc petendo non pro se facit orationem, sed superinducit maledictionem: & frustra sibi Deum propitium fieri quærit, qui placari proximo negligit. Et quia tales ab eo qui pax est separati sunt, iure & ab ecclesia separantur, nisi inimicitias deposuerint, decernente Concilio Agathensi hoc

Prou. 15.

Prou. 17.

I. Cor. 14.

Matth. 5.

Matth. 5.

Iac. 1.

Ephes. 4.

Ecc. 7.

Prou. 18.

Prou. 17.

Coloss. 3.

Luc. 11.

Conc.
Agath.
Can. 31.

ANNO
 CHRISTI
 909.

modo capite xxxi. Placuit etiam, vt sicut plerumque fit, quicumque odio aut longinqua inter se lite diffenserint, & ad pacem reuocari diutina intentione nequiuerint, a ciuitatis primitus sacerdotibus redarguantur. Qui si inimicitias deponere perniciosâ intentione noluerint, de ecclesiâ cœtu iustissima excommunicatione pellantur. Et in Concilio Carthaginensi statutum est capite xciii. Oblationes dissidentium fratrum neque in sacrario, neque in gazophylacio recipiantur. Quorum igitur oblatio in præsentis ecclesiâ non recipitur sacrario, horum proculdubio animâ a cœlestis sacrarii, scilicet regni Dei, repelluntur consortio.

Conc. Carthag. IV. Can. 93.

XIII.

Ideo tantopere compescendam monemus discordiam, & iram cum litigio, quia ex eis odibilem Deo & eius dilectoribus scimus procreari sobolem, nefandum scilicet homicidium: quod crimen quam graue sit, & quanta illud comitentur infausta, omnibus sanum sapientibus pater. Cuius miseram originem idcirco altius repetere, & cunctis libet propalare, vt dum omnes mortiferam eius cognouerint esse radicem, aut nullo modo, si fieri potest, eam contingant, aut si forte, vt assolet, se ingesserit, mox primo attractu eius amarissimum virus a labiis antequam inficiantur submoueant. Igitur cum protoplasti, qui ea naturæ qualitate creati fuerant, vt immortalitatis ac mortis capaces essent, post primæ præuaricationis reatum, non mori propria voluntate perditio, & posse mori iam non sponte retento, vel, vt ita dicamus, non posse non mori sibi acquisito, ita fuissent morte mulctati, vt etiam quidquid ex eorum stirpe esset exortum, eadem teneretur pœna obnoxium, & quod in illis propter peccatum successit pœnaliter, in ex eis nascentibus sequeretur naturaliter: non tamen hic serpentina antiqui hostis quieuit inuidia, sed quæ vetito se infuderat pomo, vt dulcesceret faucibus parentum, in sequentem transfusa propaginem, ad intima transit præcordia filiorum. Et licet ipsa agente mors taliter intrauerit in orbem terrarum, parum tamen sibi fecisse visa est, si iam mortales pateretur debitæ mortis expectare terminum. Vnde, quod dictu lugubre est, in tantum se dilatando, & primæ conditionis innocentiam persequen-